

Mark Morris een kruis voor De Munt?

L'Allegro, il Penseroso ed il Moderato. Monnaie Dance Group. Foto: Klaus Lefebvre

Sinds het doek achter Béjart viel, kent de dans in de Munt veel nieuwe wendingen. Mortier treedt op als gastheer en coproducent voor verschillende boeiende choreografen: Reinhild Hofman, William Forsythe, Anne Teresa De Keersmaecker. Tegelijk haalde hij een vast gezelschap in huis o.l.v. Mark Morris. Deze heeft nog niet bewezen dat hij met zijn producties meer brengt dan wat kunst- en vliegwerk.

Exit Béjart

Het was puur toeval — of bestaat dat dan werkelijk niet? — dat ik die dag de Belgische ambassade langsliep. Het was ook de eerste keer sinds lang dat ik een Belgische krant in handen kreeg. Béjart was frontpaginanieuws. Béjart ging weg uit Brussel. België was reeds ver uit mijn gedachten, maar toen toch weer even dichtbij. In het verre, verre Beijing ging ik aan het mijmeren over wat voorbij was en wat nu komen moest.

Dat Béjart niet zou blijven, was toen al lang geen geheim meer. Hij had de laatste jaren veel van zijn vitaliteit verloren: hij ging te diep graven, leefde eenzaam op zijn Parnassus, gehuld in een charisma en badend in zijn eigen cultus. Béjart stelde zichzelf al lang niet meer in vraag. In zijn volheid ging hij een groot deel van het publiek vervelen. Zijn ontegensprekelijke choreografische kwaliteiten gingen steeds meer verloren in een monotone breedspaar-

kerige theatraliteit. Het was soms drie uur wachten op een kleine vonk van het oude vuur.

Het was tijd dat Béjart wegging, voor hem en voor ons. Dat hij een grote leegte zou achterlaten was te voorzien.

Morris Intro

Na een korte periode van droefheid en onzekerheid kwam toch de hoop, hoop op nieuwe prikkels. Er was ook de vraag naar wat Gerard Mortier van plan was met zijn opera. Wilde hij de dans daar weer bij betrekken of zocht hij naar een nieuwe, zelfstandig werkende choreograaf die losstond van het operagebeuren? Men zegt dat Peter Sellars hem had aangeraden Mark Morris te kiezen. Morris was voor mij een volslagen onbekende, maar in de States werd hij blijkbaar als een grote belofte beschouwd. De vele goede kritieken van over de Grote Plas schiepen verwachtingen.

Dat Mortier koos voor een Ameri-

kaan is zijn goed recht, al schijnt niet iedereen het daarmee eens te zijn. Het is waar dat sommige choreografen van hier met zeer beperkte middelen moeten werken. De mogelijkheden die de Muntschouwburg heeft steken daar schrill tegen af. Toch mag men daaruit niet afleiden dat de Muntdirecteur zich over die inlandse choreografen moet ontfermen. Dit is niet noodzakelijk zijn taak, het is de taak van de bevoegde overheid. Had Mortier De Keersmaecker in dienst moeten nemen? Niemand kan hem die keuze opdringen.

Dat Morris de kans kreeg zich een jaar lang voor te bereiden en niet werd verplicht zich meteen waar te maken, is natuurlijk een grote luxe. Zo had hij de tijd om dansers te zoeken, ze naar eigen smaak op te leiden of bij te werken en zo tot een zekere stijluniformiteit te komen. Dat is een hele serieuze manier van werken die de Munt siert.

Dat Morris toch een kerngroep eigen dansers meebracht, is, om rede-